

HỒI 18 (A)

Ỡ THIÊN TRƯỜNG KIỂM PHI HÀN MANG

Dù người hung ác tới đâu

Miễn sau chứng khí ta sâu đủ rồi.

Hôm sau đoàn người tiếp tục đi về hướng tây, đến hơn một trăm dặm thì đã chính ngọ, mặt trời chói chang chiếu ngay trên đỉnh đầu, tuy đang vào mùa đông mà cũng thấy nóng nực. Đang khi đi, phía tây bắc bỗng vọng lại đầu đầu tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, mọi người không đợi Tĩnh Huyền ra lệnh, đều rảo bước nhắm phía đó chạy tới.

Chẳng bao lâu trước mắt đã thấy mấy bóng người múa may đang giao đấu, đến gần hơn thì thấy ba đạo nhân mặc áo bào trắng cầm binh khí, vây đánh một hán tử trung niên. Ba đạo nhân đó bên tay áo phía trái đều có thêu một đóm lửa đang cháy màu đỏ, hiển nhiên là người trong ma giáo. Người trung niên kia tay múa trường kiếm, kiếm quang lấp lánh, đấu với ba đạo nhân đến hồi kịch liệt, lấy một đánh ba nhưng không rơi vào thế hạ phong chút nào.

Vết thương trên đùi Trương Vô Kỵ đã lành rồi, nhưng chàng vẫn giả vờ chưa đi được, vẫn ngồi trên cái xe trượt tuyết cốt để người trong phái Nga Mi không lưu tâm đề phòng, tiện việc cùng Châu Nhi thoát thân bỏ chạy. Lúc này chàng bị một gã nam đệ tử của phái Nga Mi chặn ngay trước mặt nên phải nghiêng người thò đầu ra nhìn mới thấy được bốn người kia giao tranh. Trường kiếm của hán tử trung niên càng múa càng nhanh, đột nhiên xoay người quát lên một tiếng nghe soẹt một cái đã đâm vào ngực một tên đạo nhân của ma giáo.

Người của phái Nga Mi lớn tiếng hoan hô, còn Trương Vô Kỵ không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng nhỏ, chiêu Thuận Thủy Thôi Chu[1] đó là một tuyệt chiêu của phái Võ Đương, còn người trung niên ra chiêu đó chính là lục hiệp Ân Lê Đình.

Quần đệ tử của phái Nga Mi đứng xa xa xem giao đấu nhưng không tiến lên tương trợ. Hai tên đạo nhân ma giáo còn lại thấy bên kia đã giết mất một người, lại có thêm nhiều người tới trợ giúp, trong bụng khiếp sợ, đột nhiên hú lên một tiếng, hai người chia ra hai hướng bắc nam bỏ chạy.

Ân Lê Đình liền phóng mình đuổi theo đạo nhân chạy về hướng nam. Chân ông ta nhanh hơn kẻ địch nhiều, chỉ bảy tám bước đã đuổi tới sau lưng người nọ, đạo nhân đó liền quay lại, múa song đao như điên cuồng áng chừng muốn cùng Ân Lê Đình lưỡng bại câu thương.

Phái Nga Mi ai nấy đều thấy một mình Ân Lê Đình không thể nào đuổi được cả hai kẻ địch, đạo nhân chạy về hướng bắc khinh công lại thật cao cường, mỗi lúc một nhanh, cứ tình hình đó, Ân Lê Đình giết được gã ở phương nam đang

quần quít bám lấy rồi, không cách nào có thể quay lại đuổi kịp để giết đạo nhân kia. Đệ tử phái Nga Mi và ma giáo thù sâu như bể, ai nấy đều nhìn Tĩnh Huyền mong bà ta ra lệnh chặn kẻ địch lại. Các nữ đệ tử đa số đều giao hảo với Kỷ Hiểu Phù, ai nấy đều cho rằng nếu chẳng vì ma đầu của ma giáo tác ác, vị lục hiệp của phái Võ Đương này đã thành rể của bản phái rồi, nên ai cũng mong được giúp ông ta một tay.

Tĩnh Huyền trong lòng hơi trù trừ, nghĩ đến Võ Đương lục hiệp trên giang hồ danh vọng lừng lẫy là chùng nào, nếu ông ta không lên tiếng kêu gọi, người ngoài lại nhúng tay vào, là điều quả thật bất kính. Thành thử bà ta trầm ngâm không ra lệnh cho đồng môn ra chặn lại, nghĩ thầm thà để cho yêu nhân chạy thoát, chứ không dám đắc tội với vị Ân lục hiệp này.

Ngay lúc đó, bỗng có một làn ánh sáng xanh lập lánh, thanh trường kiếm trong tay Ân Lê Đình đã ném ra, bay vọt về hướng bắc, nhanh như gió, xẹt như điện bắn thẳng vào lưng người kia. Đạo nhân đó vừa mới cảnh giác, đang toan né tránh, trường kiếm đã xuyên thẳng qua người, còn đà bay thẳng về phía trước. Đạo nhân đó chân vẫn chưa ngừng bước, còn chạy về trước đến hơn hai trượng, mới ngã sấp mặt xuống chết. Thanh kiếm kia bay ra ngoài cách đạo nhân đến ba trượng mới rơi xuống, ánh sáng xanh lập lòe, cắm thẳng vào trong cát, tuy chỉ là một thanh trường kiếm vô tri, nhưng trông cũng thần uy lắm lắm.

Mọi người thấy màn giao đấu kinh tâm động phách đó, không khỏi hoa mắt mắt cả hồn vía, không ai nói lên được câu nào. Đến khi quay lại nhìn Ân Lê Đình, chỉ thấy đạo nhân ma giáo thân hình loạng choạng, lão đảo như người say, ném song đao đi, hai tay khua múa trên trời, còn Ân Lê Đình không thèm để ý tới nữa đi về phía người của phái Nga Mi.

Ông ta đi được vài bước thì đạo nhân kia hự lên một tiếng, ngã lăn ra, không còn động đậy, còn Ân Lê Đình dùng thủ pháp gì đánh chết y thì không một ai thấy cả.

Các đệ tử phái Nga Mi bấy giờ mới lớn tiếng reo hò, đến Diệt Tuyệt sư thái cũng gật đầu, rồi lại thở dài một tiếng. Tiếng thở dài đó có thể nói rằng phái Võ Đương có nhân tài đệ tử như thế, phái Nga Mi lại không có được truyền nhân sánh kịp. Thế nhưng cũng có thể là Kỷ Hiểu Phù bạc phận, không lấy được người như thế này lại bị hại trong tay dâm đồ của ma giáo. Trong lòng Diệt Tuyệt sư thái, Kỷ Hiểu Phù đương nhiên đã bị Dương Tiêu làm hại, chứ không phải chính tay mình giết chết.

Ba tiếng “lục sư thúc” đã lên đến cửa miệng của Trương Vô Kỵ nhưng chàng cố gắng dẫn lại. Trong mấy người sư bá sư thúc, Ân Lê Đình và phụ thân chàng thân nhau nhất, ông ta cũng yêu thương chàng hơn cả. Chàng nhìn vị sư thúc xa cách chín năm qua, thấy mặt ông đầy vẻ phong trần, hai bên tóc mai đã lấm tẩm hoa râm, ắt hẳn cái chết của Kỷ Hiểu Phù khiến ông bị xúc động mạnh. Trương Vô Kỵ vừa thấy lại người thân, đã toan chạy lên nhận họ, nhưng sau nghĩ đến chung quanh tai mắt thật nhiều, không tiện để người ngoài biết để khỏi gây ra

hậu hoạn vô cùng. Chu Chỉ Nhược tuy đã biết chân tướng mình nhưng chắc không nói cho ai hay.

Ân Lê Đình quay về phía Diệt Tuyệt sư thái khom lưng hành lễ, nói:

- Đại sư huynh của tẻ phái tấ lãnh các sư đệ cùng đệ tử đòi thứ ba, cả thầy ba mươi hai người đã đến địa giới Nhất Tuyệt Hiệp. Văn bối phụng mệnh đại sư huynh đi trước nghênh đón quý phái.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Hay lắm, thế ra phái Võ Đương đã đến trước rồi. Quý phái đã giao chiến cùng yêu nhân trận nào chưa?

Ân Lê Đình đáp:

- Chúng tôi đã đụng độ ba lần với hai kỳ Mộc, Hỏa của ma giáo, giết được vài tên yêu nhân, thất sư đệ Mạc Thanh Cốc cũng bị thương nhẹ.

Diệt Tuyệt sư thái gật gù, bà ta biết tuy Ân Lê Đình chỉ miêu tả sơ sài như thế, nhưng thực ra ba trận ác đấu đó ấ hẳn khốc liệt dị thường, với tài năng Võ Đương ngũ hiệp, mà cũng không giết nổi chương kỳ sứ của ma giáo, thất hiệp Mạc Thanh Cốc lại bị thương. Diệt Tuyệt sư thái lại hỏi:

- Quý phái đã tìm hiểu thực lực trên Quang Minh Đính ra sao chưa?

Ân Lê Đình đáp:

- Nghe nói Thiên Ứng giáo là chi phái của ma giáo đã đem đại lực lượng lên tăng viện cho Quang Minh Đính, có người còn bảo là Tử Sam Long Vương và Thanh Dực Bức Vương cũng đã tới nơi.

Diệt Tuyệt sư thái ngạc nhiên hỏi:

- Tử Sam Long Vương cũng đã đến rồi ư?

Hai người một mặt nói chuyện nhưng vẫn đi song song, quần đệ tử lẻo đẻo đi theo tận xa xa, không dám đến gần nghe thảo luận. Hai người nói chuyện một hồi, Ân Lê Đình gơ tay từ biệt để còn liên lạc với phái Hoa Sơn. Tĩnh Huyền nói:

- Ân lục hiệp chạy đôn chạy đáo chắc cũng đã đói rồi, xin mời dùng chút điểm tâm rồi hãy đi.

Ân Lê Đình không khách sáo nói:

- Nếu thế thì làm phiền quý vị vậy.

Chúng đệ tử phái Nga Mi lập tức đem lương khô ra, có người đắp đất làm lò, đem chảo ra đun mì. Bọn họ ăn uống vốn thực là giản phác, thế nhưng tiếp đãi Ân Lê Đình thì thật ân cần, cũng là nghĩ đến Kỳ Hiệu Phù.

Ân Lê Đình hiểu rõ tâm ý của bọn họ, khóe mắt rung rung, ghen ngào nói:

- Đa tạ các vị sư tỉ sư muội.

Châu Nhi vốn ở ngoài quan sát không nói năng gì, lúc này đột nhiên cất tiếng:

- Ân lục hiệp, tôi muốn hỏi thăm một người liệu có được không?

Ân Lê Đình tay đang cầm một bát mì nóng, quay đầu lại nói:

- Vị tiểu sư muội này tôn tính đại danh là gì? Không biết muốn tra hỏi chuyện chi? Nếu tôi biết được ắt xin phụng cáo.

Thần thái hết sức khiêm hòa. Châu Nhi nói:

- Tôi không phải người trong phái Nga Mi. Tôi bị họ bắt đi đây.

Ân Lê Đình lúc đầu tưởng cô ta là một tiểu đệ tử của phái Nga Mi, nghe nói không khỏi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại thấy cô gái này thật thẳng thắn liền hỏi:

- Cô là người trong ma giáo ư?

Châu Nhi đáp:

- Không phải đâu, tôi là kẻ đối đầu của ma giáo.

Ân Lê Đình không tiện hỏi kỹ lai lịch cô gái, vì muốn tôn trọng chủ nhân nên đưa mắt nhìn Tĩnh Huyền, xin bà ta cho biết ý kiến. Tĩnh Huyền nói:

- Người định hỏi Ân lục hiệp chuyện gì?

Châu Nhi đáp:

- Tôi định hỏi ông, lệnh sư huynh Trương Thúy Sơn Trương ngũ hiệp có đến Nhất Tuyển Hiệp không?

Câu nói vừa xong, cả Ân Lê Đình lẫn Trương Vô Kỵ đều giật mình kinh hãi. Ân Lê Đình nói:

- Cô hỏi thăm ngũ cư ca của tôi có chuyện gì thế?

Châu Nhi hai má đỏ bừng, nói nhỏ:

- Tôi muốn biết công tử của ông ta là Trương Vô Kỵ, có đến hay không?

Trương Vô Kỵ nghe nói lại càng kinh hãi, nghĩ thầm:

- Thì ra nàng đã biết rõ chân tướng ta từ đời nào, lúc này mới nói toạc ra.

Ân Lê Đình nói:

- Cô nói thật đấy chứ?

Châu Nhi nói:

- Tôi thành tâm hỏi thăm Ân lục hiệp, đâu dám dối gian gì?

Ân Lê Đình nói:

- Ngũ sư ca của tôi qua đời đã trên mười năm, cây mọc trên mộ đã xanh rì, không lẽ cô nương không biết hay sao?

Châu Nhi kinh hãi nhòm dậy “A” lên một tiếng, nói:

- Hóa ra Trương ngũ hiệp đã chết rồi đây, hóa ra ... anh ta ... anh ta đã mò côi từ bao giờ rồi.

Ân Lê Đình hỏi:

- Thế cô nương có quen biết cháu Vô Kỵ chúng tôi ư?

Châu Nhi đáp:

- Năm năm trước, tôi từng ở tại nhà Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu gặp anh ấy một lần, không biết bây giờ anh ta ở đâu.

Ân Lê Đình đáp:

- Tôi phụng mệnh gia sư đã từng đến Hồ Diệp Cốc thăm hỏi nhưng vợ chồng Hồ Thanh Ngưu đã bị người ta giết rồi, Vô Kỵ chẳng biết đi đâu. Về sau cố gắng đi tìm, nhưng không có chút âm hao nào cả. Ôi, nào ngờ ... nào ngờ ...

Ông nói đến đây, thần sắc thê thảm, không nói tiếp được nữa. Châu Nhi vội hỏi:

- Sao thế? Lục hiệp nghe tin tức gì vậy?

Ân Lê Đình chăm chăm nhìn nàng, hỏi gặng:

- Cô nương vì sao lại quan thiết như thế? Cháu Vô Kỵ của tôi với cô có ơn hay có oán?

Châu Nhi mắt nhìn về cõi xa xăm, buồn bã nói:

- Tôi muốn anh ấy đi với tôi đến đảo Linh Xà ...

Ân Lê Đình ngắt lời:

- Đảo Linh Xà ư? Kim Hoa bà bà và Ngân Diệp tiên sinh là gì của cô?

Châu Nhi không trả lời, chỉ lẩm bẫm nói một mình:

- ... Anh ta đã không chịu, lại còn đánh tôi, mắng tôi, cắn tay tôi máu chảy đầm đề ...

Cô nàng vừa nói vừa lấy tay trái xoa xoa lưng bàn tay phải.

- Có điều ... có điều ... tôi vẫn không quên được anh ấy. Tôi đâu có ý muốn hại anh ta, tôi muốn anh ấy lên đảo Linh Xà, bà bà sẽ dạy võ công, tìm cách trị cho anh ta khỏi âm độc của Huyền Minh thần chưởng. Nào ngờ anh ta hung dữ quá, đâu biết tôi có lòng tốt, lại tưởng có bụng dạ hại anh ta.

Những điều thắc mắc trong lòng Trương Vô Kỵ bây giờ mới minh bạch: “Thì ra Châu Nhi chính là cô bé A Ly nắm tay ta nơi Hồ Diệp Cốc, kẻ tình lang khắc khoải không quên, chẳng phải ai xa lạ mà chính là ta”. Chàng nghiêng đầu nhìn lại, thấy khuôn mặt nàng sung vù, đâu còn chút vẻ xinh đẹp nào như lần

mới gặp? Thế nhưng đôi mắt trong vắt như nước mùa thu, nhìn sâu thăm thẳm, trông vẫn chẳng khác năm xưa chút nào.

Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nói:

- Sư phụ của nó là Kim Hoa bà bà nghe nói cũng có dây mơ rễ má gì với ma giáo. Mụ ta cũng chẳng phải chính nhân nhưng lúc này bọn ta chưa muốn gây thù chuốc oán nên chỉ tạm giữ nó thôi.

Ăn Lê Đình nói:

- Ồ, thì ra như thế. Cô nương, cô đối với cháu Vô Kỵ tôi thật là chí tình, chỉ có điều cháu tôi phúc mỏng, mấy hôm trước tôi gặp Võ trang chủ Võ Liệt của Chu Võ Liên Hoàn Trang mới hay là hơn năm năm trước, Vô Kỵ đã xảy chân rơi xuống vực sâu, thịt xương cũng chẳng còn. Than ôi, tôi và cha nó tình tựa tay chân, nào ngờ ông trời không thương người có lòng, cả hồn máu rơi kia ...

Ông nói chưa hết câu, nghe bịch một cái, Châu Nhi đã ngã lãn ra bất tỉnh. Chu Chỉ Nhược vội vàng tiến lên đỡ cô ta dậy, xoa bóp trên ngực mấy cái, Châu Nhi mới từ từ tỉnh lại. Trương Vô Kỵ thật là khó xử, trước mắt thấy Ăn Lê Đình và Châu Nhi hai người đau lòng như thế, mà mình lại đứng đưng đứng bên ngoài không lý tới, chàng quay đầu lại thấy Chu Chỉ Nhược đang nhìn mình đăm đăm, ánh mắt đầy vẻ ngờ vực, dường như muốn hỏi: “Vì có gì anh không đứng ra nhận là mình?” Trương Vô Kỵ biết rằng mấy năm qua mình thân thể tướng mạo biến đổi thật nhiều, nếu chẳng tự mình nói ra kỷ niệm trên sông Hán Thủy, Chu Chỉ Nhược cũng không thể nào nhận ra nổi.

Châu Nhi nghiêng răng hàm hực hỏi:

- Ăn lục hiệp, Trương Vô Kỵ bị ai giết chết thế?

Ăn Lê Đình nói:

- Chẳng phải ai giết y cả. Cứ theo lời của Võ Liệt của Chu Võ Liên Hoàn Trang thì chính mắt y thấy Vô Kỵ bị trượt chân ngã xuống vực, luôn cả người anh em kết nghĩa của Võ Liệt là Kinh Thiên Nhất Bút Chu Trường Linh cũng rơi xuống chết luôn.

Châu Nhi thở dài một tiếng, lặng lẽ ngồi xuống. Ăn Lê Đình nói:

- Tôn tính đại danh của cô nương là gì?

Châu Nhi lắc đầu không trả lời, nét mặt ngẩn ngơ lệ rơi lã chã, đột nhiên nằm phục xuống cát khóc òa lên. Ăn Lê Đình đỡ dành:

- Cô nương cũng đừng quá đau lòng. Cháu Vô Kỵ nếu như không rơi xuống tuyệt cốc, lúc này âm độc cũng phát tác rồi, e cũng không sống được. Ôi, nó rơi xuống tan xương nát thịt chưa hẳn đã không hay, chẳng hơn phải chịu cái âm độc đau đớn vô cùng vô tận kia mà chết hay sao.

Diệt Tuyệt sư thái bỗng nói:

- Tên nghiệt chủng Trương Vô Kỵ kia, chết sớm cũng là may, nếu không cũng trở thành cái mầm họa làm hại nhân gian thôi.

Châu Nhi nổi giận, lớn tiếng chửi:

- Lão tặc ni, bà nói láo nói lếu gì thế?

Quần đệ tử phái Nga Mi thấy nàng dám lên tiếng nhục mạ sư tôn, lập tức bốn năm người rút phăng trường kiếm, chỉ ngay vào ngực vào lưng cô gái. Châu Nhi không sợ hãi chút nào, vẫn tiếp tục:

- Lão tặc ni, phụ thân của Trương Vô Kỵ là sư huynh của Ân lục hiệp, hiệp danh vang động thiên hạ, có gì là không phải?

Diệt Tuyệt sư thái cười khẩy không trả lời. Tĩnh Huyền nói:

- Người nói đã hết chưa? Cha của Trương Vô Kỵ quả thật đệ tử danh môn chính phái, còn mẹ y thì sao? Ma giáo yêu nữ sinh con, không phải nghiệt chủng họa thai thì là gì?

Châu Nhi hỏi lại:

- Mẹ của Trương Vô Kỵ là ai thế? Sao lại là ma giáo yêu nữ?

Các đệ tử phái Nga Mi cười rộ lên, chỉ một mình Chu Chỉ Nhược cúi đầu nhìn xuống đất. Thần sắc Ân Lê Đình hơi thẹn thùng còn Trương Vô Kỵ mặt đỏ tía tai, nước mắt doanh trong, nếu không phải vì nhất quyết che dấu thân phận mình, chàng đã đứng dậy biện bạch cho mẹ vài câu.

Tĩnh Huyền là người trung hậu, nói với Châu Nhi:

- Vợ của Trương ngũ hiệp là con gái của giáo chủ Thiên Ưng giáo Ân Thiên Chính, tên là Ân Tố Tố ...

Châu Nhi “A” lên một tiếng, thần sắc đại biến. Tĩnh Huyền nói tiếp:

- Trương ngũ hiệp vì lấy phải con yêu nữ này, đến nỗi thân bại danh liệt, phải tự vẫn trên núi Võ Đương. Việc đó cả thiên hạ ai ai cũng biết, không lẽ cô nương không nghe tới hay sao?

Châu Nhi nói:

- Tôi ... tôi ở trên đảo Linh Xà, những việc của võ lâm Trung Nguyên, không nghe thấy gì cả.

Tĩnh Huyền nói:

- Thì ra thế. Cô đắc tội với sư phụ tôi, mau tạ tội đi.

Châu Nhi lại hỏi tiếp:

- Thế Ân Tố Tố thì sao? Bà ta bây giờ ở đâu?

Tĩnh Huyền nói:

- Bà ta cũng tự vẫn cùng một lượt với Trương ngũ hiệp rồi.

Châu Nhi lại giật bắn lên, nói:

- Bà ấy ... bà ấy cũng chết rồi ư?

Tĩnh Huyền lạ lùng hỏi:

- Cô cũng biết Ân Tố Tố ư?

Ngay lúc đó, từ phía đông bắc một ngọn lửa xanh bay vọt lên tận mây. Ân Lê Đình nói:

- Ôi chà, cháu Thanh Thu của tôi bị vây đánh rồi.

Ông ta quay mình khom lưng hành lễ với Diệt Tuyệt sư thái, ôm quyền chào tất cả mọi người, rồi chạy về hướng ngọn lửa bốc lên.

Tĩnh Huyền phát tay một cái, các đệ tử phái Nga Mi liền chạy theo. Mọi người chạy đến gần, thấy ba người đang vây đánh một người. Ba người đó đội mũ vải, mặc áo ngắn theo lối đầy tớ, tay cầm đơn đao. Mọi người chỉ coi vài chiêu đã thấy kinh hãi, ba người kia tuy ăn mặc như gia nhân, nhưng ra tay độc địa không kém gì những cao thủ hạng nhất, tài nghệ cao siêu hơn ba đạo nhân Ân Lê Đình mới giết nhiều. Ba người chạy như đèn cù vây quanh một thanh niên thư sinh, xông ra xông vào tấn công, thanh niên nọ tuy kém thể hãn nhưng thanh trường kiếm trong tay bảo vệ môn hộ kín đáo lạ thường.

Đứng cách bốn người một quãng có sáu người mặc áo bào màu vàng, trên áo ai cũng có thêu một ngọn lửa màu đỏ, rõ ràng là người trong ma giáo. Sáu người đó đứng xa xa, không vào tham chiến, thấy Ân Lê Đình và người của phái Nga Mi chạy đến, một người lùn lùn mập mập trong sáu người liền nói:

- Anh em nhà họ Ân ơi, các người xem ra không xong rồi, hãy cúp đuôi chạy đi thôi, để chúng ông giữ mặt sau cho.

Một người mặc áo đầy tớ tức giận nói:

- Hậu Thổ Kỳ chậm như con rùa, họ Nhan kia bọn mi chạy trước đi.

Tĩnh Huyền lạnh lùng nói:

- Chết đến nơi rồi còn cãi nhau.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Sư tỉ, những người này là ai thế?

Tĩnh Huyền nói:

- Ba người ăn mặc theo lối đầy tớ là nô bộc của Ân Thiên Chính, tên là Ân Vô Phúc, Ân Vô Lộc, Ân Vô Thọ.

Chu Chỉ Nhược kinh hãi kêu lên:

- Ba tên đầy tớ mà đã ... tài nghệ ghê gớm đến thế sao?

Tĩnh Huyền đáp:

- Họ vốn là những tên cướp thành danh trong hắc đạo, không phải bọn tầm thường đâu. Còn bọn mặc áo vàng kia là yêu nhân trong Hậu Thổ Kỳ của ma giáo. Tên mập mập lùn lùn kia không chừng là chương kỳ sứ Hậu Thổ Kỳ Nhan Viên. Sư phụ nói năm chương kỳ sứ của Ngũ Kỳ trong ma giáo tranh chấp địa vị với Thiên Ưng giáo, cho nên bất hòa ...

Lúc đó thanh niên thư sinh đã gặp phải nguy hiểm, nghe soẹt một tiếng, tay áo bên trái bị đơn đao của Ân Vô Thọ cắt mất một mảnh. Ân Lê Đình hú lên một tiếng thanh thoát, trường kiếm tung ra nhắm ngay vào Ân Vô Lộc. Ân Vô Lộc vung đao ra đỡ, đao kiếm chạm nhau. Lúc này nội lực của Ân Lê Đình rất là ghê gớm nghe choang một tiếng, đơn đao của Ân Vô Lộc liền cong lại, biến thành một cái móc. Ân Vô Lộc giật mình kinh hãi vội nhảy ra ngoài ba bước.

Đột nhiên Châu Nhi nhảy vọt lên, ngón trỏ tay phải phóng ra, trúng ngay sau ót Ân Vô Lộc, rồi nhảy vọt trở về chỗ cũ. Ân Vô Lộc võ công không phải tầm thường, nhưng mới bị Ân Lê Đình dùng nội lực hất ra, khí huyết đang trộn trạo, chân đứng chưa vững, nên Châu Nhi đâm một chỉ trúng ngay. Y đau đến cúi gập người lại, chỉ biết há mồm rên rỉ, toàn thân run lên bần bật. Ân Vô Phúc, Ân Vô Lộc kinh hãi, không còn dám tiếp tục đánh thanh niên kia, chạy đến bên cạnh Ân Vô Lộc đỡ y dậy, thấy y quần quai không ngừng, hiển nhiên bị thương rất nặng. Hai người đưa mắt nhìn Châu Nhi, đột nhiên kêu lên:

- Thì ra là Tam tiểu thư.

Châu Nhi đáp:

- Hừ, còn nhận ra ta ư?

Mọi người ai nấy tin chắc hai người kia sẽ xông lên thí mạng với Châu Nhi, nào ngờ chỉ ôm Ân Vô Lộc lên, không nói một lời, chạy về hướng bắc. Biến cố đó xảy ra thật đột ngột, ai nấy trợn mắt há mồm, không hiểu chuyện gì.

Gã lùn mập mặc áo bào vàng kia tay trái vẫy một cái trong tay đã cầm một đại kỳ màu vàng, năm người kia cũng lấy cờ ra phát, tuy chỉ sáu người nhưng các lá cờ kêu lên phần phật, khí thế thật là uy vũ, chậm chậm lui về hướng bắc.

Người của phái Nga Mi thấy kỳ trận cổ quái, đều đứng ngăn người ra. Hai nam đệ tử liền rống lên một tiếng, phóng mình đuổi theo. Ân Lê Đình lắc một cái, đi sau mà tới trước, chuyển thân chặn ngay hai người kia lại, giang tay đầy, hai người đó không chịu nổi phải lùi lại ba bước, mặt mày đỏ bừng. Tĩnh Huyền quát lên:

- Hai vị sư đệ trở lại ngay, Ân lục hiệp có hảo ý, bọn Hậu Thổ Kỳ này không đuổi theo được đâu.

Ân Lê Đình nói:

- Mấy hôm trước tôi và Mạc thất đệ đuổi theo Liệt Hỏa kỳ trận, một phen thua to, Mạc sư đệ đầu tóc, lông mày bị cháy xém một nửa.

Nói xong vén tay áo tay trái lên, chỉ cho mọi người xem những vết phỏng. Hai người nam đệ tử của phái Nga Mi không khỏi kinh sợ thẳm.

Đôi mắt lạnh lẽo sắc như dao của Diệt Tuyệt sư thái nhìn vào mặt Châu Nhi mấy lần, lạnh lùng hỏi:

- Có phải Thiên Châu Vạn Độc Thủ đó chẳng?

Châu Nhi đáp:

- Chưa luyện xong.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Nếu luyện xong rồi thì còn ghê gớm đến đâu? Sao ngươi lại dả thương gã đó?

Châu Nhi nói:

- Tiếc rằng không đâm chết được y.

Diệt Tuyệt sư thái hỏi:

- Sao thế?

Châu Nhi đáp:

- Chuyện riêng của tôi mắc mớ gì đến bà?

Diệt Tuyệt sư thái thân hình hơi nghiêng qua, đã cầm được thanh trường kiếm trong tay Tĩnh Huyền, nghe keng một tiếng, Châu Nhi đã nhảy vọt về sau, mặt trắng bệch. Thì ra Diệt Tuyệt sư thái trong nháy mắt đã dùng kiếm chém vào ngón tay trở bàn tay phải Châu Nhi, thủ pháp nhanh lạ thường, không một ai nhìn rõ cả. Nào ngờ Châu Nhi vì gãy cổ tay chưa khỏi hẳn, bàn tay không sức lực, lại thêm Thiên Châu Vạn Độc Thủ luyện chưa thành, kỳ này trước khi ra tay đã bao ngón tay bằng một cái bao thép, mà kiếm của Diệt Tuyệt sư thái dùng lại không phải Ý Thiên bảo kiếm, nên nhát kiếm đó chém không đứt ngón tay cô gái.

Diệt Tuyệt sư thái ném trả thanh kiếm cho Tĩnh Huyền, hừ một tiếng:

- Lần này ta tha cho, lần sau mà còn dùng loại tà ác công phu đó nữa thì sẽ biết tay.

Bà ta đánh tiểu bối một chiêu không trúng nhưng tự trọng thân phận, không ra tay lần thứ hai.

Ăn Lê Đình thấy Châu Nhi luyện môn võ công âm độc đó, vốn là điều đại kỵ của con nhà võ, thế nhưng nàng lại đâm một chỉ vào Ăn Vô Lộc là giúp đỡ phe mình, sau nữa lòng mang một mối tình sâu khắc khoải Trương Vô Kỵ, không khỏi cảm động, chẳng nỡ để Diệt Tuyệt sư thái giết cô nàng, liền lên tiếng khuyên bảo:

- Sư thúc, đứa trẻ này học sai lầm công phu, thôi mình từ từ sẽ nói cô ta tìm minh sư, ôi, hoặc giả ... hoặc giả ...

Ông nghĩ nếu như Diệt Tuyệt sư thái thu cô ta gia nhập phái Nga Mi thì thật hay nhưng chợt nghĩ cô bé này vừa mới chửi bà ta là “lão tặc ni”, nên vội ngừng lại không dám nói ra, nắm tay thư sinh kia dẫn lại, nói:

- Thanh Thu, mau bái kiến sư thái cùng các vị sư bá sư thúc.

Thư sinh nọ tiến lên ba bước, quì xuống hướng về Diệt Tuyệt sư thái hành lễ, đến khi quay sang Tĩnh Huyền hành lễ mọi người đều vội nói không dám, ai cũng trả lễ lại. Trương Tam Phong tuổi đã hơn trăm, tính vai vế còn cao hơn Diệt Tuyệt sư thái không phải chỉ một hàng. Ân Lê Đình chỉ vì đã có hôn ước với Kỷ Hiểu Phù nên mới coi như kém Diệt Tuyệt sư thái một vai, chứ nếu tính Trương Tam Phong và tổ sư phái Nga Mi Quách Tương ngang hàng mà luận, thì Diệt Tuyệt sư thái phải gọi Ân Lê Đình là sư thúc. Tuy nhiên hai phái Võ Đương và Nga Mi khác biệt, không tính chuyện vai vế được, ai nấy chỉ so tuổi tác, tùy miệng mà gọi thôi. Thế nhưng thanh niên thư sinh kia gọi các đệ tử phái Nga Mi là sư bá sư thúc thì Tĩnh Huyền không thể nào dám nhận.

Mọi người thấy chàng thanh niên một mình đấu với ba anh em họ Ân, pháp độ nghiêm cẩn, chiêu số tinh kỳ, quả thực là phong phạm của danh môn đệ tử. Trong khi bị ba tên kia vây đánh, mặc dầu ở vào thế hạ phong nhưng chàng vẫn trấn tĩnh cự địch, không thấy hoảng loạn chút nào thật không phải dễ. Lúc này thanh niên đó tới gần hơn, mọi người không khỏi tấm tắc khen thầm: “Anh chàng này đẹp trai thực”.

Chàng thanh niên mi mục thanh tú, trong cái tuấn mỹ còn có ba phần khí độ hiên ngang, khiến cho người nào thoát nhìn cũng đăm nể vì. Ân Lê Đình nói:

- Đây là con trai duy nhất của đại sư ca chúng tôi, tên là Thanh Thu.

Tĩnh Huyền nói:

- Mấy năm qua đã từng nghe hiệp danh của Ngọc Diện Mạnh Thường, trên giang hồ ai cũng nói Tổng thiếu hiệp khảng khái trượng nghĩa, tế nhân giải khổn, hôm nay may gặp nơi đây thật là vinh hạnh.

Các đệ tử của phái Nga Mi ai nấy thậm bàn tán, người nào cũng thấy đúng thật là “danh bất hư truyền”. Châu Nhi đứng bên cạnh Trương Vô Kỵ, nói nhỏ:

- A Ngu ca, anh chàng này đẹp trai hơn anh nhiều.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đương nhiên, còn gì phải nói.

Châu Nhi hỏi:

- Anh có ghen không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nực cười nhỉ, tôi ghen cái gì?

Châu Nhi đáp:

- Anh chàng ta cứ nhìn Chu cô nương, anh không ghen à?

Trương Vô Kỵ nhìn về hướng Tống Thanh Thu, quả nhiên anh chàng đang nhìn Chu Chỉ Nhược nhưng cũng không để tâm. Chàng từ khi biết được Châu Nhi chính là cô bé A Ly năm xưa gặp tại Hồ Điệp Cốc, trong lòng bồi hồi xao xuyến, khi đó Châu Nhi cưỡng ép chàng lên Linh Xà đảo, chàng vùng vẫy không thoát được, chỉ còn cách cắn một cái ngay lưng bàn tay cô nàng, nào ngờ nàng lại nhớ nhưng mãi mãi không quên, khiến lòng chàng càng thêm cảm kích.

Ân Lê Đình nói:

- Thanh Thu, mình đi thôi.

Tống Thanh Thu nói:

- Phải Không Động hẹn trưa nay sẽ ở nơi này hội họp, thế nhưng bây giờ vẫn chưa thấy đâu, e rằng có chuyện gì.

Ân Lê Đình mặt lộ vẻ lo lắng nói:

- Chuyện đó cũng đáng lo thật.

Tống Thanh Thu nói:

- Ân lục thúc, chi bằng mình cùng đi với các vị tiền bối phái Nga Mi về hướng tây có hay hơn không?

Ân Lê Đình gật đầu:

- Phải lắm.

Diệt Tuyệt sư thái và bọn Tĩnh Huyền đều nghĩ thầm: “Những năm gần đây Trương Tam Phong chân nhân không còn coi sóc những tục vụ nữa, vai trò chưởng môn thực tế ra chính là do Tống Viễn Kiêu đảm đương. Xem ra chưởng môn đời thứ ba của phái Võ Đương sẽ do vị Tống thiếu hiệp này tiếp nhiệm, Ân Lê Đình tuy là sư thúc nhưng lại phải nghe lời sư điệt”. Họ có biết đâu Ân Lê Đình tính tình ôn hòa, không mấy khi tự mình quyết định điều gì, người khác nói sao, ông ta nghe vậy không phản đối.

Đoàn người đi về hướng tây chừng mười bốn mười lăm dặm thì đến một đồi cát lớn. Tĩnh Huyền thấy Tống Thanh Thu rảo bước chạy lên trên đồi, cũng không chịu kém phái Võ Đương, liền vẫy tay một cái, hai tên đệ tử phái Nga Mi cũng chạy lên theo. Ba người lên rồi, không khỏi hoảng hốt kêu la, thấy ở trên sa mạc về phía tây nằm la liệt khoảng chừng ba mươi xác chết.

Đoàn người thấy ba người kinh hoàng đều vội vã chạy lên đồi cát, thấy đám người chết già có trẻ có, không bị vỡ đầu thì cũng lõm ngực, tưởng chừng như bị đánh bằng những cây gậy thật lớn.

Ân Lê Đình kiến thức rộng rãi, nói:

- Phiên Dương bang ở Giang Tây bị chết sạch là bởi Cự Mộc Kỳ của ma giáo đánh đó.

Diệt Tuyệt sư thái nhíu mày nói:

- Phiên Dương bang đến đây là gì? Quý phái gọi họ đến chằng?

Trong lời nói có chiều không vui. Trong võ lâm, các danh môn chính phái đối với các bang hội có chiều rẻ rúng, Diệt Tuyệt sư thái không muốn cùng chung với họ thành một phe. Ân Lê Đình vội nói:

- Không ai mời Phiên Dương bang cả, có điều Lưu bang chủ của Phiên Dương bang là đệ tử ký danh của phái Không Động, chắc là họ nghe thấy lục môn phái vi tiểu Quang Minh Đỉnh, nên tự nguyện đến giúp, vì sư môn góp một tay.

Diệt Tuyệt sư thái hừ một tiếng, không nói thêm nữa.

Mọi người đem thi thể bang chúng bang Phiên Dương đem chôn dưới cát, chính lúc đang định lên đường, đột nhiên ngôi mộ tạn cùng phía tây vỡ ra, trong đám cát bụi mù mịt một người nhảy ra, chộp ngay một nam đệ tử vọt chạy đi. Sự việc xảy ra khiến ai nấy đều sững sờ, bảy tám nữ đệ tử phái Nga Mi kêu lên thất thanh. Diệt Tuyệt sư thái, Ân Lê Đình, Tống Thanh Thu và Tĩnh Huyền bốn người đều vọt lên đuổi theo. Qua một hồi, mọi người mới vỡ lẽ ra, từ trong ngôi mộ nhảy ra chằng ai xa lạ chính là Thanh Dục Bức Vương của ma giáo. Y mặc giả y phục bang chúng Phiên Dương bang, nằm lẩn trong đám xác người, nín thở giả chết. Phái Nga Mi không để ý đem y chôn luôn trong mộ cát. Y tài cao mật lớn, cứ để yên, biết cát vàng rất mềm, nằm trong mộ nhịn thở một hồi không đến nỗi nào, đợi đến khi mọi người không đề phòng mới phá mộ nhảy ra.

Lúc ban đầu bốn người chạy song song, nhưng chạy độ hơn nửa vòng thì đã phân cao thấp, Ân Lê Đình và Diệt Tuyệt sư thái chạy trước, Tống Thanh Thu và Tĩnh Huyền chạy sau. Thế nhưng gã Thanh Dục Bức Vương khinh công thật cao, đúng là thế thượng vô song, tuy trong tay ôm thêm một người đàn ông, nhưng bọn Ân Lê Đình đuổi sao cho kịp?

Vòng thứ hai gần hết, Tống Thanh Thu liền đứng lại, kêu lên:

- Triệu Linh Châu sư thúc, Bối Cẩm Nghi sư thúc, xin đến tại Ly vị ngăn đường. Đinh Mẫn Quân sư thúc, Lý Minh Hà sư thúc, xin đứng ở Chấn vị chặn lại...

Chàng thuận mồm kêu lên, ra lệnh cho hơn ba mươi đệ tử phái Nga Mi chia ra chiếm giữ các phương vị bát quái. Phái Nga Mi chằng khác nào rắn mất đầu, nghe chàng ra lệnh đầy vẻ uy nghiêm, ai nấy lập tức tuân theo. Trong tình thế đó, Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiểu không còn cách nào có thể chạy vòng tròn được nữa, cất tiếng phá lên cười, cầm người đang bồng trong tay tung lên không, rồi bỏ chạy mất.

Diệt Tuyệt sư thái đưa tay đón lấy người đệ tử từ trên không rơi xuống, chỉ nghe tiếng của Vi Nhất Tiêu từ xa vọng lại:

- Phái Nga Mi có được nhân tài như thế, Diệt Tuyệt lão ni quả thật không vừa.

Câu đó rõ ràng khen ngợi Tống Thanh Thu. Diệt Tuyệt sư thái mặt sầm xuống, nhìn lại người đệ tử, thấy cổ họng y máu me bầy nhầy, lộ ra hai hàng vết răng, đã chết rồi.

Mọi người vây quanh bà ta, lặng yên không ai nói một lời. Một lúc lâu sau, Ân Lê Đình nói:

- Nghe người ta nói rằng, Thanh Dục Bức Vương này mỗi khi thi triển võ công, thì phải uống máu nóng của một người sống, lời đó quả thật không ngoa. Chỉ tiếc rằng vị sư đệ này ... ôi ...

Diệt Tuyệt sư thái vừa xấu hổ vừa căm giận. Từ khi bà ta tiếp nhiệm chưởng môn đến nay, phái Nga Mi chưa từng bị bẽ bàng như thế bao giờ, hai đệ tử liên tiếp bị địch nhân hút máu chết, thế nhưng mặt mũi kẻ địch ra sao cũng chưa nhìn rõ.

Bà ta đứng thẫn thờ một hồi rồi trừng mắt hỏi Tống Thanh Thu:

- Tên tuổi của bao nhiêu môn hạ đệ tử của ta, sao ngươi biết được?

Tống Thanh Thu nói:

- Lúc nãy Tĩnh Huyền sư thúc có đưa đệ tử đến chào cả rồi.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Ô, nhập nhĩ bất vong[2]. Phái Nga Mi ta làm sao có được nhân tài như thế?

Tối hôm đó khi mọi người dừng chân để nghỉ, Tống Thanh Thu cung kính đến trước mặt Diệt Tuyệt sư thái, hành lễ rồi nói:

- Tiền bối, văn bối có một chuyện đáng ra không nên hỏi muốn thỉnh cầu.

Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp:

- Nếu chuyện không nên hỏi, thì đừng mở miệng hỏi làm gì.

Tống Thanh Thu lại cung kính hành lễ, nói:

- Vâng.

Quay trở về ngôi xuống bên cạnh Ân Lê Đình. Mọi người thấy chàng lên tiếng khẩn cầu Diệt Tuyệt sư thái nhưng lại bị cự tuyệt, tuy không ai dám hỏi thêm nhưng bụng người nào cũng thắc mắc, không biết chàng định hỏi chuyện gì. Đình Mẫn Quân nhin không nổi, liền đi lại:

- Tống huynh đệ, cậu muốn hỏi sư phụ chúng tôi chuyện gì thế?

Tống Thanh Thu đáp:

- Khi gia phụ truyền thụ kiếm pháp cho văn bối, có nói rằng hiện nay trên đời kiếm thuật thông thần thì sư tổ bản phái là đệ nhất, kế đến là Diệt Tuyệt tiên bối chuồng môn phái Nga Mi, hai phái Võ Đương và Nga Mi đều có sở trường sở đoản. Chẳng hạn như chiêu Thủ Huy Ngũ Huyền[3] của bản môn với chiêu Khinh La Tiểu Phiến[4] của quý phái đại đồng tiểu dị, thế nhưng bản phái mũi kiếm sử dụng kinh lực quá mạnh, không thể nào khinh linh hoạt bát nên khi ra chiêu không được tiêu sái tự nhiên như chiêu Khinh La Tiểu Phiến.

Chàng vừa nói vừa rút trường kiếm ra múa cả hai chiêu, nhưng khi sử chiêu Khinh La Tiểu Phiến trông không thuần thục chút nào. Đinh Mẫn Quân cười nói:

- Chiêu này không đúng rồi.

Y thị tiếp lấy trường kiếm trong tay chàng, biểu diễn cho Tống Thanh Thư coi rồi nói:

- Cổ tay tôi vẫn còn đau, sử không ra lực, nhưng phải như thế mới phải.

Tống Thanh Thư rất lấy làm thán phục, nói:

- Gia phụ vẫn thường nói là tự hận mình phúc mỏng, chưa từng được xem kiếm thuật của tôn sư. Hôm nay văn bối được thấy Đinh sư thúc ra chiêu Khinh La Tiểu Phiến, quả thực là mở mắt. Văn bối mới rồi định xin sư thái chỉ điểm cho vài chiêu, để giải quyết những điểm chưa tỏ tường liên quan đến kiếm pháp, nhưng văn bối không phải là đệ tử của quý phái, nên không dám nói ra.

Diệt Tuyệt sư thái ngồi ở xa xa, những gì chàng nói đều lọt vào tai cả, thấy Tống Thanh Thư đưa mình lên làm thiên hạ kiếm pháp đệ nhị, trong lòng thật là đắc ý. Trương Tam Phong là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ học đời nay, ai ai cũng bội phục, bà ta không dám mơ tưởng tới chuyện hơn cả vị đại tông sư cổ kim ít có này. Thế nhưng đại đệ tử của phái Võ Đương mà phải nhận bà ta là chỉ kém Trương Tam Phong mà thôi thì thật vinh hạnh, lại thấy Đinh Mẫn Quân múa chiêu này, tinh thần kinh lực chỉ được độ ba bốn thành hỏa hầu, kiếm pháp danh chấn thiên hạ của phái Nga Mi chẳng lẽ chỉ có thể thôi sao? Bà lập tức đi đến gần, không nói một lời cầm thanh kiếm trong tay Đinh Mẫn Quân, tay giơ lên ngang mũi, nhẹ nhàng rung một cái, mũi kiếm liền kêu lên u u, từ trái sang phải, rồi từ phải sang trái liên tiếp phẩy chín cái, nhanh không thể tả, nhưng mỗi lần chém xuống đều hết sức rõ ràng.

Các đệ tử thấy sư phụ thi triển kiếm pháp tinh diệu như thế, tim ai nẩy đập thành thành, lòng bàn tay toát mồ hôi. Ân Lê Đình kêu lên:

- Hảo kiếm pháp, hảo kiếm pháp, hay quá.

Tống Thanh Thư ngưng thần nín thở, trong bụng sợ thẳm. Chàng vốn chỉ muốn nói lấy lòng Diệt Tuyệt sư thái, ca ngợi kiếm pháp của phái Nga Mi, đâu ngờ đến khi bà ta biểu diễn thực cao diệu không thể tưởng tượng nổi, khiến trong lòng không khỏi bội phục, thành tâm thành ý học hỏi. Tống Thanh Thư

hỏi tới đâu, Diệt Tuyệt sư thái liền dạy tới đó, xem ra còn tận lực hơn cả dạy dỗ đệ tử bản môn. Tống Thanh Thư võ học vốn đã cao siêu, lại thông minh, câu nào cũng hỏi toàn những chỗ hiểm hóc. Các đệ tử phái Nga Mi vây quanh hai người, thấy sư phụ thi triển mỗi chiêu mỗi thế, không chiêu nào không cực kỳ tinh áo, cực kỳ cao siêu, có người theo thầy đã trên mười năm, nhưng cũng chưa từng thấy bà ta biểu lộ thần kỹ như thế bao giờ.

Trương Vô Kỵ và Châu Nhi đứng ở bên ngoài vòng người, đều thấy không tiện xem lén tuyệt kỹ kiếm thuật của phái Nga Mi. Châu Nhi bỗng nói với Trương Vô Kỵ:

- A Nguu ca, nếu em học được khinh công như của Thanh Dục Bức Vương, thì dù có chết cũng cam lòng.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tà môn công phu đó học để làm gì? Ân lực ... Ân lực hiệp có nói, Vi Nhất Tiểu mỗi khi thi triển võ công, phải uống máu người, thế có khác gì ma quỷ đâu?

Châu Nhi đáp:

- Y võ công cao hơn nên giết được đệ tử phái Nga Mi, còn như khinh công của y không bằng, để cho lão ni cô bắt được, thì cũng bị người ta giết có khác gì đâu, chỉ không hút máu y thôi. Đẳng nào thì người cũng chết, hút hay không hút máu cũng thế cả. Danh môn chính phái với tà ma ngoại đạo cũng như nhau.

Trương Vô Kỵ nhất thời không sao trả lời được. Bỗng thấy từ trong đám người một thanh trường kiếm ánh sáng lấp lánh, bay vọt thẳng lên trời. Thì ra Tống Thanh Thư sách chiêu cùng Diệt Tuyệt sư thái, bị bà ta đên chiêu thứ năm dùng thế Hắc Chiêu Linh Hồ, hất trường kiếm của Tống Thanh Thư lên trên không. Chiêu này do tổ sư sáng phái của phái Nga Mi là Quách Tương kỷ niệm năm xưa cùng Dương Quá đi đến đầm bùn bắt chồn mà nghĩ ra. Mọi người cùng ngừng đầu lên nhìn theo thanh trường kiếm, đột nhiên từ phía đông bắc cách hàng chục dặm có một ngọn lửa màu vàng bốc lên cao. Ân Lê Đình kêu lên:

- Phái Không Động gặp địch rồi, mau tới tiếp ứng.

Kỳ này sáu đại môn phái đến Tây Vực vi tiểu ma giáo, để hành động cho được kín đáo nên theo phương lược chia nhau mỗi phái tấn công vào một hướng, ước định với nhau dùng hỏa tiễn màu đỏ làm tín hiệu liên lạc, ánh lửa màu vàng chính là màu của phái Không Động.

Mọi người lập tức chạy về phía có hỏa tiễn bắn lên, thấy tiếng người kêu la, càng đến gần càng nghe thảm thiết,, thỉnh thoảng lại nghe tiếng người bị giết truyền tới, ai nấy không khỏi kinh sợ. Trước mặt là một cảnh đại đồ sát, hai bên mỗi bên phải vài trăm người tham chiến, dưới ánh trăng soi, đao quang kiếm ảnh, ai nấy đều xông vào đánh thí mạng với nhau.

Trong đời Trương Vô Kỵ chưa từng chứng kiến một quanh cảnh đánh nhau rùng rợn như thế bao giờ, chỉ thấy đao kiếm lấp loáng, máu đỏ thịt rơi, tình cảnh thảm khốc không muốn nhìn. Chàng chẳng mong cho ma giáo đắc thắng, mà cũng chẳng muốn phe của Ân lục thúc đắc thắng, một bên là phe của cha, một bên là phe của mẹ, nhưng hai bên vào thế không đội trời chung, nên mỗi người bị giết chàng đều đau lòng, quặn cả ruột. Ân Lê Đình vừa quan sát cuộc thế liền nói:

- Phe địch bao gồm Nhuệ Kim, Hồng Thủy, Liệt Hỏa tam kỳ. Hừ, phái Không Động, phái Hoa Sơn, cả phái Côn Lôn cũng ở trong này nữa. Bên ta ba phái đấu với ba kỳ của địch. Thanh Thu, mình cũng nhảy vào vòng chiến đi thôi.

Ông giơ trường kiếm trên không đánh dậm một chiêu, lưỡi kiếm kêu lên u u. Tống Thanh Thu vội nói:

- Khoan đã, lục thúc xem kìa. Bên kia còn một đám đông của địch, đang đợi thời cơ hành sự.

Trương Vô Kỵ nhìn theo ngón tay trở về hướng đông, quả nhiên tại mấy chục trượng xa xa lẫn trong bóm đêm có ba đội nhân mã, xếp hàng chỉnh tề, mỗi đội phải đến hơn một trăm người. Tại chiến trường ba phái đấu với ba kỳ, cục diện xem ra ngang ngửa, thế nhưng nếu ba đội kia của ma giáo xông vào, Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn tất sẽ đại bại, thế nhưng không hiểu vì sao, những đội nhân mã kia vẫn án binh bất động.

Diệt Tuyệt sư thái và Ân lục hiệp hai người kinh hãi thâm. Ân Lê Đình hỏi Tống Thanh Thu:

- Đám người kia vì có gì không động thủ?

Tống Thanh Thu lắc đầu:

- Tiêu diệt không nghĩ ra.

Châu Nhi đột nhiên cười khẩy nói:

- Có gì đâu mà không nghĩ ra? Chuyện rõ như ban ngày vậy mà.

Tống Thanh Thu mặt đỏ lên, lặng yên không nói. Diệt Tuyệt sư thái định lên tiếng tra hỏi, nhưng đành cố nhịn. Ân Lê Đình nói:

- Xin cô nương chỉ điểm cho.

Châu Nhi nói:

- Ba đội người kia thuộc Thiên Ứng giáo. Thiên Ứng giáo tuy là bàng chi của Minh giáo, nhưng trước nay vẫn bất hòa với Ngũ Hành kỳ. Các ông giết sạch Ngũ Hành kỳ, Thiên Ứng giáo ngược lại mừng thâm nữa là khác, Ân Thiên Chính có khi lên ngôi giáo chủ Minh giáo không chừng.

Diệt Tuyệt sư thái bấy giờ mới chợt hiểu ra, Ân Lê Đình đáp:

- Đa tạ cô nương chỉ điểm.

Diệt Tuyệt sư thái trừng mắt nhìn Châu Nhi, gật gù, nghĩ thầm: “Kim Hoa bà bà võ công như thế, thảo nào một đứa học trò nhỏ nhỏ, cũng đã thật là bản lĩnh”.

Lúc đó quần đệ tử phái Nga Mi đã lục tục kéo đến, đứng phía sau Diệt Tuyệt sư thái. Tĩnh Huyền nói:

- Tổng thiếu hiệp, nói đến bố trận chiến đấu, chúng tôi không ai bằng cậu. Vậy tất cả mọi người theo lệnh cậu để xông lên giết địch, thiếu hiệp đừng khách sáo gì hết”.

Tổng Thanh Thư nói:

- Lục thúc, cái này ... cái này ... diệt nhi làm sao dám nhận?

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Lúc này còn nói chuyện lễ nghĩa gì nữa? Cứ ra lệnh đi.

Tổng Thanh Thư thấy chiến trường tình thế cấp bách, phái Côn Lôn đấu với Nhuệ Kim Kỳ có vẻ thắng thế, phái Hoa Sơn đấu với Hồng Thủy Kỳ hai bên ngang ngửa, chỉ riêng phái Không Động càng đánh xem ra càng lép vế, bị Liệt Hỏa Kỳ vây chung quanh đang ra sức tấn công, liền nói:

- Bên mình chia ra làm ba nhóm theo ba hướng xông vào, cùng tấn công Nhuệ Kim Kỳ. Sư thái dẫn người từ mặt đông đánh tới, lục thúc dẫn một đội đánh từ phía tây, còn Tĩnh Huyền sư thúc và văn bồi cùng một nhóm theo mặt nam đánh vào ...

Tĩnh Huyền lạ lùng hỏi lại:

- Phái Côn Lôn không bị nguy hiểm, ta xem ra phái Không Động mười phần nguy ngập.

Tổng Thanh Thư nói:

- Phái Côn Lôn đã chiếm thượng phong, mình đánh thốc vào như chẻ tre, chỉ ra tay là tiêu diệt được Nhuệ Kim Kỳ, hai kỳ còn lại thấy vậy thể nào cũng khiếp vía. Còn nếu mình tiếp viện phái Không Động, hai bên sẽ thành thế giằng co cù cưa, ắt sẽ lâm vào thế nguy, chỉ có Thiên Ưng giáo là ngư ông đắc lợi.

Tĩnh Huyền rất lấy làm khâm phục, nói:

- Tổng thiếu hiệp nói chí phải.

Lập tức chia đám đệ tử thành ba nhóm. Châu Nhi cầm chiếc xe tuyết của Trương Vô Kỵ nói:

- Thôi mình đi, ở đây chẳng có gì hay cả.

Nói xong quay mình định chạy. Tổng Thanh Thư vội đuổi theo, giơ kiếm ngăn lại, kêu lên:

- Cô nương đừng đi vội.

Châu Nhi lạ lùng hỏi:

- Người giữ ta làm gì?

Tổng Thanh Thu nói:

- Cô nương lại lịch rất lạ lùng, không thể cho cô đi được.

Châu Nhi cười khẩy:

- Lai lịch tôi lạ thì đã sao? Mà không lạ thì cũng đã sao?

Diệt Tuyệt sư thái lòng nóng như thiêu, đang bực mình chưa được đại khai sát giới để giết sạch người trong ma giáo, nghe thấy Châu Nhi cãi nhau với Tổng Thanh Thu, liền chuyển mình một cái phóng tới, giơ tay điểm luôn vào trên lưng, hông và đùi ba nơi huyết đạo cô gái. Châu Nhi so với bà ta võ công hơn kém quá xa, thành thử không chống chọi gì được, khoeo chân mềm nhũn, ngã lả ra.

Diệt Tuyệt sư thái trường kiếm múa lên, quát lớn:

- Hôm nay không giữ giới sát sinh nữa, cùng tiến lên giết sạch yêu tà.

Bà ta cùng Ân Lê Đình, Tĩnh Huyền mỗi người dẫn một đội xông lên phía Nhuệ Kim Kỳ. Vợ chồng Hà Thái Xung, Ban Thục Nhân cùng các môn nhân đệ tử đầu với Nhuệ Kim Kỳ đang chiếm ưu thế, được thêm hai phái Nga Mi, Võ Đương xông vào, thanh thế càng mạnh mẽ. Diệt Tuyệt sư thái kiếm pháp lừng lẹ tuyệt luân, không một giáo chúng nào của Minh Giáo có thể chống đỡ bà ta được ba chiêu. Chỉ thấy thân hình cao lớn của vị ni cô qua lại giữa đám người, đâm bên đông, chém bên tây, chỉ nháy mắt đã có bảy giáo chúng chết dưới trường kiếm của bà ta.

Chương kỳ sứ của Nhuệ Kim Kỳ là Trang Tranh thấy tình hình không ổn, tay cầm lang nha bổng tiến đến nghênh địch chặn Diệt Tuyệt sư thái lại. Hai người qua lại hơn chục chiêu, Diệt Tuyệt sư thái sử dụng kiếm pháp của phái Nga Mi càng đánh càng nhanh, hết sức tấn công. Thế nhưng Trang Tranh võ công rất cao cường, nhất thời hai bên ngang ngửa. Trong khi đó Ân Lê Đình, Tĩnh Huyền, Tổng Thanh Thu, Hà Thái Xung, Ban Thục Nhân và những người khác ra tay tàn sát, tuy dưới trướng Nhuệ Kim Kỳ không phải là ít cao thủ nhưng làm sao địch lại ba phái Võ Đương, Côn Lôn, Nga Mi liên thủ, trong chốc lát đã chết một số đông.

Trang Tranh đánh liên tiếp ba bổng bình bình bình, ép Diệt Tuyệt sư thái phải lùi lại một bước, tiếp theo một bổng hết sức từ trên đánh xuống. Diệt Tuyệt sư thái nghiêng thanh trường kiếm, điểm vào thân lang nha bổng, dùng chiêu Thuận Thủy Thôi Chu định đẩy chiếc bổng ra. Nào ngờ Trang Tranh là một nhân vật không phải tầm thường của Minh giáo, trong võ lâm thuộc loại cao thủ hạng nhất, trời sinh có cánh tay thật khỏe, cả nội lẫn ngoại công đều vào mức

thượng thừa. Khi đó y cảm thấy nội lực của đối phương truyền vào đầu kiếm liền quát lên một tiếng, cánh tay vận một luồng sức cương mãnh lên, nghe cách một tiếng, trường kiếm của Diệt Tuyệt sư thái gãy ra làm ba khúc.

Diệt Tuyệt sư thái bình khí đã gãy, cánh tay ê ẩm, nhưng cũng không lùi lại hay tránh né, vói tay về sau rút phất thanh Ý Thiên kiếm đeo trên lưng, một ánh sáng lóe lên nhanh như sao băng dùng chiêu Thiết Tỏa Hoàn Giang[5] giờ lên rạch một cái. Trang Tranh chỉ thấy tay mình nhẹ hẫng, chiếc đầu đũa móc của lang nha bổng bị kiếm Ý Thiên chẻ ra làm hai, thuận đà một bên đầu của y cũng bị thanh kiếm sắc bén không gì bì kịp kia chém đứt.

Giáo chúng của Nhuệ Kim Kỳ thấy chương kỳ sứ táng mệnh đều kêu la vang dậy, mắt đỏ ngầu hết sức đau thđi mạng, phái Côn Lôn và phái Nga Mi có mấy người bị giết chết.

Một người trong Hồng Thủy Kỳ kêu lên:

- Trang kỳ sứ tuân giáo qui thiên, Nhuệ Kim, Liệt Hỏa hai kỳ rút lui đi, để Hồng Thủy Kỳ đoạn hậu.

Kỳ hiệu trong Liệt Hỏa Kỳ lập tức biến đổi, theo lệnh lui về hướng tây. Thế nhưng những người trong Nhuệ Kim Kỳ càng đánh càng hăng, không ai chịu lùi bước. Người bên trong Hồng Thủy Kỳ lại lớn tiếng rao lên:

- Đường kỳ sứ của Hồng Thủy Kỳ có lệnh, tình thế bất lợi, những người trong Nhuệ Kim Kỳ mau mau rút lui, sẽ báo thù cho Trang kỳ sứ sau.

Trong Nhuệ Kim Kỳ có mấy người cùng lên tiếng:

- Xin mời Hồng Thủy Kỳ mau lui trước, sau này báo thù rửa hận cho anh em chúng tôi. Tất cả anh em Nhuệ Kim Kỳ xin đồng sinh cộng tử với Trang kỳ sứ.

Trong trận thế của Hồng Thủy Kỳ đột nhiên giương cờ đen lên, một người tiếng như sấm động kêu lên:

- Chư vị huynh đệ của Nhuệ Kim Kỳ, Hồng Thủy Kỳ nhất định sẽ báo thù cho các anh em.

Nhuệ Kim Kỳ lúc này chỉ còn độ bảy chục người, tất cả cùng lên tiếng:

- Đa tạ Đường kỳ sứ.

Chỉ thấy các lá cờ của Hồng Thủy Kỳ phất lên, rút về hướng tây. Hai phái Hoa Sơn, Không Động thấy địch nhân trận thế nghiêm chỉnh, khoảng hai chục người đoạn hậu cảm ông vàng sáng choang, không biết có cái gì cổ quái nên không dám đuổi theo. Họ bèn quay lại giáp công Nhuệ Kim Kỳ.

Ân Lê Đình giết được mấy tên giáo chúng, cảm thấy tuy thắng nhưng không uy võ chút nào, lớn tiếng nói:

- Ma giáo yêu nhân nghe đây: các người trước mắt chỉ có đường chết mà thôi, mau quăng binh khí đầu hàng, sẽ tha cho khỏi chết.

Tên chương kỳ phó sứ cười lên ha hả nói:

- Người xem thường giáo chúng Minh giáo quá vậy. Trang đại ca đã chết rồi, chúng ta cũng đâu mong sống làm gì?

Ân Lê Đình nói:

- Côn Lôn, Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động các vị bằng hữu các phái, tất cả xin lùi lại mười bước để cho bọn yên nhân này có thể đầu hàng.

Mọi người ai nấy đều lùi lại. Diệt Tuyệt sư thái hận ma giáo cực độ vẫn tiếp tục múa kiếm giết như điên cuồng. Mũi kiếm Ỷ Thiên đến đâu, kiếm đao đều gãy, tay rơi đầu rụng. Phái Nga Mi thấy sư phụ không chịu lùi, những người đã trở ra lại tiến lên tàn sát tiếp, biến thành thế một mình phái Nga Mi đấu với Nhuệ Kim Kỳ.

Nhuệ Kim Kỳ của Minh giáo lúc này cũng còn lại đến hơn sáu chục người, số cao thủ vào hạng khá cũng khoảng hai chục, dưới quyền điều động của Chương kỳ phó sứ Ngô Kinh Thảo, chống cự với hơn ba chục người của phái Nga Mi, lấy hai đánh một đáng lẽ phải ở vào thế thượng phong. Thế nhưng kiếm Ỷ Thiên trong tay Diệt Tuyệt sư thái sắc bén quá, kiếm chiêu của bà ta lại thật là ghê gớm, ánh sáng xanh cuốn đến đâu là nơi đó bị nguy ngập. Chỉ trong chốc lát, đã có bảy tám người chết dưới mũi kiếm của bà ta.

Trương Vô Kỵ đứng xem mà trong lòng không nhịn nổi, nói với Châu Nhi:

- Thôi mình đi.

Chàng thò tay ra giải huyết cho cô gái, nào ngờ xoa bóp mấy cái sau lưng và ngang hông nàng, Châu Nhi vẫn thấy tê chồn, các huyết đạo không mở được. Diệt Tuyệt sư thái nội lực thâm hậu, chỉ ra tay nhẹ nhàng, nhưng kinh lực đã vào tận trong sâu, tuy phương pháp giải của chàng đúng, nhưng nhất thời không hiệu quả.

Chàng thở dài một tiếng, quay đầu lại, thấy mấy chục người của Nhuệ Kim Kỳ đã bị gãy hết vũ khí, một phần các phái Côn Lôn, Không Động, Hoa Sơn vây chung quanh, phần khác giáo chúng không ai chịu bỏ chạy, nên vẫn tay không chiến đấu với người của phái Nga Mi.

Diệt Tuyệt sư thái tuy thống hận ma giáo nhưng ở địa vị chương môn một phái, không muốn dùng binh khí giết người tay không, ngón tay trái liên tiếp phóng ra, chân như hành vân lưu thủy chạy vòng quanh, chỉ giây lát đã điểm huyết hơn năm chục người còn lại của Nhuệ Kim Kỳ khiến bọn họ đứng như trời trồng không sao cử động được. Những người chung quanh thấy Diệt Tuyệt sư thái thi triển môn công phu cao cường như thế ai nấy đều reo hò vang dội.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, thấy ba đội giáo chúng của Thiên Ưng giáo chia ba hướng đông nam bắc lấp ló từ từ di động lại, đến khoảng mười trượng thì ngừng, rõ ràng định đứng xa xa canh chừng, chưa có ý tiến lên khiêu chiến.

Châu Nhi nói:

- A Nguu ca, mình phải chạy nhanh, nếu như rơi vào tay Thiên Ưng giáo thì còn khốn khổ hơn nhiều.

Trương Vô Kỵ trong lòng đối với Thiên Ưng giáo vẫn có một nỗi thân cận không thể hình dung vì đây là giáo phái của mẹ mình. Nghĩ đến mẫu thân chàng tự hỏi: “Mình không thấy được mẹ nữa rồi, bao giờ mới gặp được ông ngoại và cậu đây?”. Lúc này những người của Thiên Ưng giáo đã ở gần bên, chàng muốn xem ông ngoại và cậu mình có trong đám này chăng, nên không muốn đi vội.

Tổng Thanh Thu tiến lên nói với Diệt Tuyệt sư thái:

- Tiên bối, mình phải xử quyết bọn Nhuệ Kim Kỳ ngay rồi quay lại đối phó với Thiên Ưng giáo để khỏi lo chuyện bị tấn công từ đằng sau.

Diệt Tuyệt sư thái gật đầu.

Phương đông mặt trời bắt đầu ló dạng, ánh sáng mờ mờ chiếu lên thân hình cao to của Diệt Tuyệt sư thái thành một cái bóng dài, trong cái uy vũ còn có mấy phần ghê rợn. Bà ta có ý làm làm nhục nhuệ khí của ma giáo, không muốn một kiếm giết họ, nên lạnh lùng cất tiếng:

- Các người của ma giáo nghe này, người nào muốn sống, chỉ cần lên tiếng xin tha, ta sẽ cho đi.

Một hồi lâu chỉ nghe tiếng ha ha, hạp hạp, khà khà không dứt, người của Minh giáo cùng cười vang. Diệt Tuyệt sư thái giận dữ hỏi:

- Có cái gì đáng cười?

Nhuệ Kim Kỳ chưởng kỳ phó sứ Ngô Kinh Thảo lớn tiếng đáp:

- Bọn ta thề cùng sống chết với Trang đại ca, mau mau giết tất cả đi.

Diệt Tuyệt sư thái hừ một tiếng, nói:

- Được rồi, đến nước này còn muốn anh hùng hảo hán. Người tưởng được chết một cách sáng khoái ư, đâu có dễ thế.

Bà ta rung trường kiếm một cái đã chặt đứt cánh tay phải của Ngô Kinh Thảo.

Ngô Kinh Thảo cười ha hả, thần sắc vẫn như không, nói:

- Minh giáo thay trời hành đạo, tế thế cứu dân, sống chết nào có khác gì. Lão tặc ni muốn bọn ta khuyu gói đầu hàng, thôi đừng vọng tưởng nữa.

Diệt Tuyệt sư thái càng thêm phẫn nộ, soẹt soẹt soẹt ba tiếng đã chém đứt ba cánh tay của ba giáo chúng khác, hỏi người thứ năm:

- Người xin hay không xin tha?

Người kia chửi lại:

- Mụ vãi già nói thối như rắm chó.

Tĩnh Huyền vọt lên, vung kiếm trong tay chém đứt cánh tay phải người đó, kêu lên:

- Để cho đệ tử chém giết đám yêu nghiệt này.

Bà ta hỏi luôn mấy người, giáo chúng Minh giáo không người nào chịu khuất phục. Tĩnh Huyền chém đến cánh tay mỗi nhừ, quay đầu lại:

- Sư phụ, bọn yêu nhân này ương ngạnh lắm ...

Ý muốn nói sư phụ nương tay. Diệt Tuyệt sư thái không thèm để ý đến, nói:

- Chém mỗi tên tay phải trước, nếu vẫn còn ngoan cố, chém luôn tay trái.

Tĩnh Huyền không còn cách nào hơn, lại chém thêm mấy người nữa. Trương Vô Kỵ lúc này nhịn không nổi nữa, từ cái cang tuyết nhảy vọt ra, chặn ngay trước mặt Tĩnh Huyền, kêu lên:

- Khoan đã.

Tĩnh Huyền ngạc nhiên, lùi lại một bước. Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói:

- Các người tàn nhẫn hung ác như thế không thấy xấu hổ sao?

Mọi người bất ngờ thấy một thanh niên quần áo rách rưới lam lũ bước ra, đều ngạc nhiên, đến khi nghe chàng lời lẽ nghiêm nghị, lý do xác đáng chất vấn Tĩnh Huyền khiến cho các cao thủ của danh môn chính phái không khỏi bị khí thế đó nhiếp phục. Tĩnh Huyền cười một tiếng dài nói:

- Tà ma ngoại đạo, mọi người ai chẳng có thể tru diệt, có gì gọi là tàn nhẫn hay không tàn nhẫn?

Trương Vô Kỵ nói:

- Những người này ai ai cũng trọng nghĩa khí, nhẹ mạng sống, khảng khái chịu chết, là những anh hùng hảo hán hiên ngang, sao lại gọi là tà ma ngoại đạo được?

Tĩnh Huyền nói:

- Chúng nó là giáo đồ của ma giáo chẳng lẽ còn không phải là tà ma ngoại đạo hay sao? Tên Thanh Dục Bức Vương kia hút máu giết người, giết sư đệ sư muội của ta, chính mắt người trông thấy, không phải yêu tà thì thế nào mới gọi là yêu tà?

Trương Vô Kỵ nói:

- Thanh Dục Bức Vương kia chỉ giết hai người, các người giết đến mười lần hơn thế. Y dùng răng giết người, tôn sư dùng Ý Thiên kiếm giết người, cũng là giết cả, có gì để phân biệt thiện hay ác?

Tĩnh Huyền giận quá, quát lên:

- Hảo tiểu tử, ngươi dám sánh sư phụ ta ngang với yêu tà ư?

Nghe vù một chưởng, đánh thẳng vào mặt chàng. Trương Vô Kỵ vội vàng né qua một bên, Tĩnh Huyền là đại đệ tử của phái Nga Mi, võ công đã được chân truyền của sư môn, chưởng đánh vào diện môn chỉ là hư chiêu, đợi Trương Vô Kỵ vừa nghiêng người, lập tức chân trái đá lên, trúng ngay ngực chàng.

Bỗng nghe bình bình, lách cách hai tiếng, chân trái Tĩnh Huyền đã gãy lìa, thân hình bay về phía sau, nằm lãn ra cách đến mấy trượng. Thì ra ngực Trương Vô Kỵ trúng phải chiêu của địch, Cửu Dương thần công trong người tự nhiên phát ra sức đề kháng. Chiêu số của chàng so với Tĩnh Huyền kém xa, nhưng uy lực của Cửu Dương thần công thật là lợi hại, chiêu của địch kinh lực càng mạnh, sức phản chấn càng ghê gớm, cú đá của Tĩnh Huyền chẳng khác nào đá vào chính mình. Cũng may là Tĩnh Huyền chưa có ý định giết chàng, chỉ sử dụng năm thành kinh lực nên cũng không bị nội thương trầm trọng.

Trương Vô Kỵ khiêm tốn nói:

- Xin lỗi nhé.

Chàng tiến lên đỡ, Tĩnh Huyền giận dữ nói:

- Cút ra, cút ra ngay.

Trương Vô Kỵ đành phải lùi lại đáp:

- Vâng.

Hai đệ tử phái Nga Mi vội vàng chạy lên đỡ đại sư tử dậy. Những người đứng bên ngoài ai cũng biết rõ Tĩnh Huyền là hảo thủ số một số hai dưới trướng Diệt Tuyệt sư thái, không hiểu sao lại kém cõi như thế, chỉ mới một chiêu đã bị thanh niên áo quần rách rưới kia đánh văng ra mấy trượng? Nếu nói chỉ có hư danh thì không đúng, mới rồi bà ta hội đấu Nhuệ Kim Kỳ kiếm pháp lừng lệ, ai ai cũng thấy cả. Không lẽ nhìn người không thể đánh giá bằng bề ngoài, thanh niên này thân mang tuyệt thế võ công chăng?

Diệt Tuyệt sư thái trong bụng cũng kinh hãi thầm: “Thanh niên này quả thực là hạng người gì? Ta bắt giữ y lâu nay, từ trước tới giờ không để ý, thì ra là một nhân vật thật cao siêu nhưng không lộ chân tướng. Ta muốn hất Tĩnh Huyền ra xa như thế, xem ra cũng không làm được, trên đời này ngoài Trương Tam Phong lão đạo có nội công tu tập cả trăm năm ra, không ai có khả năng như thế”.

Diệt Tuyệt sư thái là loại gừng càng già càng cay, tuy không dám coi thường, nhưng chẳng úy kỵ chút nào, đưa mắt nhìn Trương Vô Kỵ từ trên xuống dưới để đánh giá.

Bây giờ Trương Vô Kỵ đang ra tay cầm máu băng bó vết thương cho giáo chúng trong Nhuệ Kim Kỳ, thủ pháp thực là thuần thực, giơ tay điểm mỗi người vài nơi huyệt đạo, máu chảy từ các cánh tay đứt kia lập tức giảm liền. Người

đứng chung quanh không ít tay hảo thủ về điểm huyết liệu thương, nhưng thủ pháp của chàng ai ai cũng tự thẹn không sao bì kịp, ngay cả điểm những huyết gì họ cũng còn chưa biết. Chương kỳ phó sứ Ngô Kinh Thảo nói:

- Đa tạ thiếu hiệp trượng nghĩa, xin hỏi cao tính đại danh?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tại hạ họ Tăng, tên A Ngu.

Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nói:

- Hảo tiểu tử, quay lại đây, tiếp ta ba kiếm xem nào.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Xin lỗi vậy, sư thái đợi một chút, cứu người quan trọng hơn.

Cho đến khi chàng giúp người bị chặt tay cuối cùng băng bó vết thương xong, lúc ấy mới quay lại, ôm quyền nói:

- Diệt Tuyệt sư thái, tôi không phải là đối thủ của sư thái, cũng không muốn cùng lão nhân gia động thủ, chỉ mong hai bên bãi đấu, bỏ qua hết oán cừu quá khứ.

Chàng nói đến “hai bên bãi đấu”, giọng điệu thật là thành khẩn. Chàng nghĩ đến hai bên chính là nghĩ đến cha mẹ, một bên là phái Võ Đương danh môn chính phái của cha, một bên là Thiên Ưng giáo tà ma ngoại đạo của mẹ. Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Ha ha, chỉ bằng một lời của một thằng nhỏ thối tha như ngươi, mà muốn chúng ta bãi đấu ư? Ngươi là võ lâm chí tôn chắc?

Trương Vô Kỵ tâm niệm chợt động, hỏi lại:

- Xin hỏi nếu võ lâm chí tôn thì đã sao?

Diệt Tuyệt sư thái đáp:

- Nếu ngươi có đao Đồ Long trong tay, thì cũng phải đấu với kiếm Ý Thiên của ta xem ai cao thấp. Để đến lúc thành võ lâm chí tôn thực sự rồi lúc đó ra lệnh cũng chưa muộn.

Các đệ tử phái Nga Mi nghe sư phụ nhạo báng Trương Vô Kỵ, đều phá lên cười. Các phái khác cũng có người chế riễu phụ họa theo. Cứ tuổi tác, thân phận của Trương Vô Kỵ mà nói chuyện hai bên “bãi đấu” thì quả thực không xứng chút nào, nghe mọi người cười cợt khiến chàng mặt đỏ tía tai, nhưng cố nhịn nói:

- Sao các vị giết người nhiều quá như thế? Người nào chẳng có cha mẹ vợ con, giết họ rồi, con cái phải lênh đênh cô khổ, bị người ta hà hiếp. Quý lão nhân gia đều là người tu hành, xin mở lòng từ bi.

Chàng vốn không phải là người khéo ăn khéo nói, nhưng nghĩ đến bản thân mình, mở lời ra thật chân thành. Mấy câu nói đó lời lẽ khẩn thiết, ai nấy nghe xong đều không khỏi động tâm.

Diệt Tuyệt sư thái mặt vẫn trơ trơ, giọng lạnh như băng:

- Hảo tiểu tử, ta phải đi đến nơi dạy dỗ hay sao? Người tự phụ nội lực thâm hậu, ở nơi đây khoe khoang lớn lối. Được, người tiếp ta ba chưởng, ta sẽ đi cho bọn này đi.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đến ngay học trò bà tôi cũng không tránh nổi một chưởng, huống chi là sư thái? Tôi không dám cùng sư thái tỉ võ, chỉ mong bà bụng dạ từ bi, thể niệm đức hiếu sinh của trời đất thôi.

Ngô Kinh Thảo lớn tiếng nói:

- Tăng tướng công, đừng nói nhiều với lão tặc ni đó làm gì. Chúng tôi thà tất cả chết dưới tay của bà ta, còn hơn trông chờ bụng dạ khoan dung giả dối của mụ.

Diệt Tuyệt sư thái liếc nhìn Trương Vô Kỵ, hỏi lại:

- Sư phụ người là ai?

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Phụ thân, nghĩa phụ tuy đều có dạy ta võ công, nhưng đâu có phải là sư phụ của mình” liền nói:

- Tôi không có sư phụ.

Lời đó nói ra, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái. Mọi người đều nghĩ chàng chỉ một chiêu hất văng Tĩnh Huyền, ắt phải là đồ đệ của cao nhân, ai ai cũng có ba phần e ngại, nào ngờ chàng lại không có sư phụ. Trong võ lâm tôn trọng nhất là sư đạo, không muốn thô lộ tên tuổi sư phụ cũng là chuyện thường, nhưng không thể nào có mà lại nói không, nên chàng nói mình không có thầy thì quả thực là không có thật.

Diệt Tuyệt sư thái không muốn dài lời với chàng nữa, nói:

- Tiếp chiêu này.

Nói vừa dứt, tay phải tiện thể đánh ngay ra. Trong tình thế đó, Trương Vô Kỵ không thể không tiếp, hai tay cùng tổng ra, dùng cả hai chưởng đỡ một chưởng của bà ta. Nào ngờ Diệt Tuyệt sư thái liền hạ tay xuống, chẳng khác gì một con cá vừa trơn vừa nhanh, luồn qua bên dưới hai bàn tay, nghe bịch một tiếng, đánh trúng ngay ngực chàng.

Trương Vô Kỵ kinh hãi, hộ thể Cửu Dương thần công lập tức xuất phát, chống đỡ chưởng lực của đối phương, thế nhưng khi hai luồng nội kinh mạnh mẽ vừa sắp tiếp xúc chưa kịp đụng nhau, thì chưởng lực của Diệt Tuyệt sư thái lập tức biến mất không một chút tăm hơi. Trương Vô Kỵ còn đang ngỡ ngàng,

ngừng đầu nhìn thì ngực liền bị một luồng lực đạo chẳng khác gì một cái chùy sắt đập vào. Chàng chân không đứng vững, bị hất về phía sau lộn đi hai vòng, ọe lên một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi, người xum luôn xuống chẳng khác gì một cục bùn nát.

Chưởng lực của Diệt Tuyệt sư thái khi nhả ra, khi thu vào như thế, nhập nhằng bất định, dẫn dụ địch nhân, sau cùng mới phát xuất nội lực, quả thực là một công phu cực kỳ tinh ảo của nội gia. Những người đứng chung quanh một số ít võ công cao thâm thấy được cái xảo diệu của chưởng vừa rồi, không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Châu Nhi hốt hoảng chạy đến bên cạnh Trương Vô Kỵ, giơ tay đỡ chàng dậy, không ngờ đầu gối nhũn ra, cũng ngã luôn xuống. Thì ra tuy nàng đã được Trương Vô Kỵ giải huyết, nhưng huyết mạch chưa lưu thông đều, thấy chàng bị thương, trong cơn gấp gáp liền chạy ra cứu giúp nhưng chỉ được giây lát, chân đứng không vững, kêu lên:

- A Ngưu ca, anh ... anh ...

Trương Vô Kỵ chỉ thấy trên ngực máu nóng trộn trạo, xoa xoa tay, nói:

- Không chết đâu.

Chàng từ từ đứng dậy. Lại nghe Diệt Tuyệt sư thái nói với ba tên đệ tử:

- Chặt hết cánh tay phải tất cả yêu nhân cho ta.

Ba đệ tử đó đáp lời:

- Vâng lệnh.

Cầm kiếm đi tới bọn người của Nhuệ Kim Kỳ. Trương Vô Kỵ kêu lên:

- Bà ... bà nói tôi chịu cho bà đánh ba chưởng, sẽ tha cho bọn họ đi. Tôi chịu một chưởng rồi, chỉ còn ... còn hai chưởng nữa.

Diệt Tuyệt sư thái đánh Vô Kỵ một chưởng, thấy nội công của chàng chính đại hồn hậu, hoàn toàn không phải thuộc bọn yêu tà, thậm chí còn có điểm tương tự như sở học của mình, tuy chàng đứng ra bảo vệ cho giáo chúng ma giáo, nhưng không phải là người của bọn họ, nên nói:

- Người tuổi trẻ kia đừng xen vào chuyện ngoài đường, chính tà phải phân biệt, đầu đuôi cho rõ ràng. Chưởng lực vừa rồi ta chỉ dùng có ba thành lực đạo, ngươi có biết không?

Trương Vô Kỵ biết bà ta thân phận chưởng môn một phái, ắt không thể nào nói sai, nếu nói chỉ dùng ba thành lực đạo, thì đúng là chỉ dùng ba phần. Thế nhưng hai chưởng nữa dù khó khăn bậc nào, có chết chàng cũng cam chứ không thể giương mắt nhìn người của Nhuệ Kim Kỳ bị tàn sát, liền nói:

- Tại hạ không lượng sức mình, xin chịu ... chịu thêm hai chưởng nữa của sư thái.

Ngô Kinh Thảo lớn tiếng nói:

- Tăng tướng công, chúng tôi thâm cảm đại đức của ngài. Ngài anh hùng hiệp nghĩa, ai nấy đều cảm phục, hai chưởng còn lại không thể nào chịu tiếp được đâu.

Diệt Tuyệt sư thái thấy Châu Nhi ở bên cạnh Trương Vô Kỵ, sợ nàng ta làm vướng víu chân tay, cánh tay áo bên trái phất một cái, đã cuốn cô ta lên quăng về phía sau. Chu Chỉ Nhược tiến lên đỡ lấy, nhẹ nhàng đỡ nàng ta xuống đất. Châu Nhi vội nói:

- Chu tỉ tỉ, chị mau khuyên anh ta đừng chịu thêm hai chưởng nữa, chị nói chắc anh ta nghe đấy.

Chu Chỉ Nhược lạ lùng hỏi:

- Sao chị biết anh ta sẽ nghe lời tôi?

Châu Nhi đáp:

- Anh ấy thích chị lắm, chẳng lẽ chị không biết hay sao?

Chu Chỉ Nhược mặt đỏ bừng, ấp úng:

- Chẳng lẽ thế sao?

Diệt Tuyệt sư thái lớn tiếng nói:

- Nếu người muốn tỏ ra anh hùng hảo hán, ấy là tự mình đi tìm cái chết, đừng có trách ta nhé.

Tay phải giơ lên, kinh phong ào ào đánh thẳng vào ngực Trương Vô Kỵ.

Lần này Trương Vô Kỵ không dám giơ tay ra đỡ, thân hình nghiêng qua, định tránh chưởng lực của bà ta. Cánh tay phải của Diệt Tuyệt sư thái bỗng dừng xoay lại, bàn tay không hiểu sao vòng trở về, nghe bịch một tiếng đã đánh trúng ngay lưng chàng. Thân hình Vô Kỵ chẳng khác gì một người bù nhìn làm bằng rơm, bay vụt lên không, rơi phịch xuống đất, nằm phục trên mặt cát không động đậy gì cả, hẳn đã chết rồi.

Chiêu đố của Diệt Tuyệt sư thái tinh diệu không đâu sánh kịp, đúng ra người bên ngoài phải hò reo khen ngợi, nhưng ai nấy không khỏi ngậm kính phục bụng dạ hiệp nghĩa của Trương Vô Kỵ, thấy chàng gặp chuyện chẳng lành, chỉ còn nước hoảng hốt thở dài, không một ai lên tiếng hoan hô.

Châu Nhi nói:

- Chu tỉ tỉ, xin chị chạy tới xem anh ta bị thương nặng nhẹ thế nào.

Trái tim Chu Chỉ Nhược đập thình thình, nghe Châu Nhi khẩn thiết cầu xin như thế, đã định đi ra xem, nhưng hiện nay bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào, một cô gái mười tám mười chín như nàng làm sao dám đi ra xem xét vết thương của một thanh niên? Huống chi người đả thương chàng ta lại chính là sư phụ nàng,

làm như thế, tuy chưa công nhiên phản kháng sư môn nhưng đối với sư phụ thật là đại bất kính, thành thử nàng vừa dợm bước, liền lùi ngay lại.

Lúc này trời đã sáng rõ, ánh nắng chiếu tỏa khắp nơi. Một hồi sau, bỗng thấy lưng Trương Vô Kỵ hơi động đậy, cố gắng chậm chậm đứng lên, nhưng cánh tay chỉ mới chống lên được chừng một thước, đột nhiên chịu không nổi, mồm phun ra một ngụm máu tươi, rồi lại nằm gục xuống. Chàng nửa mê nửa tỉnh, xem ra không còn động đậy được chút nào, nhưng vẫn nhớ mình còn phải chịu một chương nữa mới cứu được tính mệnh của những người trong Nhuệ Kim Kỳ.

Chàng hít một hơi dài, sau cùng cũng chập choạng đứng lên được. Thế nhưng thân hình run lẩy bẩy, tưởng như lúc nào cũng có thể gục xuống, mọi người ai nấy nín thở đứng trông. Tuy chung quanh có đến mấy trăm người, nhưng tất cả đều im phăng phắc, tưởng như một cái kim rơi xuống đất cũng nghe thấy được.

Ngay trong sát na hoàn toàn yên tĩnh đó, Trương Vô Kỵ bỗng nhớ đến một câu trong Cửu Dương Chân Kinh:

Dầu cho người có hung hăng,
 Chẳng qua gió mát thổi ngang núi này.
 Dầu cho người có ngang tàng,
 Khác gì trăng sáng giải tràn sông sâu.
 (Tha cường do tha cường,
 Thanh phong phát sơn cương.
 Tha hoành nhiệm tha hoành,
 Minh nguyệt chiếu đại giang)

Khi chàng ở nơi u cốc tụng đọc những câu kinh văn đó, vẫn không hiểu ý nghĩa của nó ra sao, lúc này chợt nghĩ ngay ra dù cho Diệt Tuyệt sư thái hung hăng tàn ác đến đâu, mình cũng không mang một ý niệm chống cự lại. Nếu theo đúng ý nghĩa của Cửu Dương Chân Kinh thì dường như dù kẻ địch có mạnh mẽ đến bậc nào, hung ác đến bậc nào, cũng chỉ coi như gió mát thổi qua núi, trăng sáng chiếu trên sông, dầu có chạm vào thân thể ta, nhưng không thể nào tổn thương ta được.

Thế nhưng làm sao để không tổn thương thân thể mình? Kinh văn bên dưới có viết tiếp:

Người dù hung ác tới đâu,
 Cốt sao chân khí ta sâu đủ rồi.
 (Tha tự ngân lai tha tự ác,
 Ngã tự nhất khẩu chân khí túc)

Chàng nghĩ đến chỗ đó, trong lòng bỗng hiểu ra ngay, liền ngồi xuống xếp bằng, theo đúng pháp môn trong kinh văn điều hòa hơi thở. Từ đan điền khí nóng ngùn ngụt bốc lên, dồn dập tuôn tràn chỉ trong khoảnh khắc đã chảy đến khắp toàn thân, tới từng đốt xương, từng thớ thịt. Đại uy lực của Cửu Dương thần công bấy giờ mới hiện rõ, ngoại thương của chàng tuy nặng, máu học ra hàng đống nhưng nội lực chân khí không hề tiêu hao chút nào.

Diệt Tuyệt sư thái nhìn chàng vận khí trị thương, trong bụng không khỏi kinh ngạc, thấy chàng thanh niên này quả thực khả năng phi thường.

Chương thứ nhất bà ta đánh chàng là dùng một chiêu trong Phiêu Tuyết Xuyên Vân Chương, chương thứ hai là thức thứ ba của Tiết Thủ Cửu Thức, đều là tinh hoa của chương pháp phái Nga Mi. Chương đầu tiên bà ta chỉ dùng ba thành kinh lực, còn chương thứ hai tăng lực đạo lên đến bảy thành, nghĩ rằng nếu một chương không đánh chết chàng ngay tại chỗ, thì ít ra cũng bị gãy xương đứt gân, hoàn toàn tàn phế, có muốn cử động cũng không được. Nào ngờ chàng chỉ nằm phủ phục một lát lại ngồi lên được, quả thực ngoài dự liệu của bà ta.

Cứ theo qui củ tỉ thí trong võ lâm, Diệt Tuyệt sư thái không cần phải đợi cho chàng vận khí liệu thương, nhưng bà ta tự trọng thân phận, không muốn thừa nhận chi nguy, ra tay đánh một kẻ thuộc hàng hậu bối.

Đinh Mẫn Quân lớn tiếng nói:

- Nay họ Tăng kia, nếu người không dám tiếp thêm chương thứ ba của sư phụ ta, sao không sớm rút ngay đi cho xa. Người ở đó dưỡng thương, không lẽ bọn ta cũng phải đứng đây mà chờ người hay sao chứ?

Chu Chỉ Nhược nhỏ nhẹ nói:

- Đinh sư tỉ, để cho y nghỉ thêm một lát, cũng chẳng đáng gì.

Đinh Mẫn Quân giận dữ nói:

- Người ... người lại định bênh người ngoài, có phải thấy gã tiểu tử này ...

Bản tâm y thị định nói “có phải thấy gã tiểu tử này anh tuấn, nên phải lòng y chẳng?” nhưng chợt nghĩ ra ở đây có biết bao nhiêu người thuộc hàng tên tuổi của các môn phái khác, ngôn ngữ thô tục như thế chẳng nên ra khỏi cửa miệng, nên nói lấp lửng không hết câu, vội vàng nín bật. Thế nhưng ý của mẹ ta, mọi người ai mà chẳng hiểu? Nửa sau câu đó có nói ra hay không cũng thế thôi.

Chu Chỉ Nhược vừa thẹn vừa bực, giận đến mặt trắng bệch, nhưng không cãi lại, chỉ thủng thẳng nói:

- Tiểu muội chỉ nghĩ đến bản môn và uy danh của sư tôn, không muốn để cho ai phải nói ra nói vào.

Đinh Mẫn Quân ngạc nhiên hỏi lại:

- Nói ra nói vào cái gì?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Võ công bản môn thiên hạ ai ai cũng biết, sư phụ lại là cao nhân số một số hai đời nay, đâu có coi một kẻ hậu sinh tiểu tử ra cái gì. Có điều vì thấy y lớn mật cuồng vọng, mới ra tay dạy dỗ y một phen, chứ có phải nhất định giết y mới xong đâu? Cái tiếng hiệp nghĩa của bản môn đã một trăm năm nay rồi, sư tôn nhân hiệp khoan hậu, ai mà chẳng ngưỡng phục? Cái ánh sáng của con đom đóm làm sao tranh huy với hai vàng nhật nguyệt được? Dù có cho y luyện thêm một trăm năm, cũng không có thể cùng sư tôn chúng ta động thủ, có dưỡng thương thêm một chút, thì cũng có đáng gì?

Câu nói đó khiến cho mọi người ai ai cũng ngậm gật đầu khen phải, trong bụng Diệt Tuyệt sư thái lại càng hoan hỉ, thấy cô học trò nhỏ này biết được đại thể, trước mặt các môn các phái làm rạng rỡ thêm cho bản môn.

Chân khí trong người Trương Vô Kỵ đã lưu chuyển rồi, tinh thần trở lại minh mẫn. Chàng nghe mấy câu của Chu Chỉ Nhược nói biết ngay có ý muốn giúp đỡ nên lấy lời chặn trước khiến Diệt Tuyệt sư thái không tiện ra tay hạ sát mình, trong lòng thêm cảm kích, liền đứng dậy nói: